

Autorytet rodzica w oczach dziecka

Mimo szybko zachodzących na szeroką skalę zmian kulturowych, autorytet pozostaje jednym z kluczowych elementów wychowania. Bez niego nie jest możliwe posłuszeństwo dziecka jak i uzyskanie trwałych efektów wychowawczych. Co zrobić aby w oczach dziecka być autorytetem? Na autorytet każdy rodzic musi zapracować, a nie jest to zadanie łatwe. Przede wszystkim należy z zaangażowaniem budować oraz pielęgnować więzi rodzinne, a także zdać sobie sprawę z faktu, iż dziecko nie rodzi się ze świadomością powinności szacunku swoich opiekunów. Pierwszym zadaniem rodzica jest zaszczepienie w dziecku wartości, które sam chciałby od niego otrzymywać. Drugim, znacznie trudniejszym, dawanie świadectwa realizowania wartości, które ceni. Dzieci uczą się poprzez obserwację. Aby móc wymagać od dziecka, należy samemu dać mu dobry przykład do naśladowania. Kluczową kwestią staje się bycie osobą wiarygodną, potwierdzającą czynami wypowiedzane słowa.

Warto uświadomić sobie, że autorytety dzielą się na pozytywne i negatywne. Rodzice pragnąc zaskarbić uwagę i względy dziecka mogą przyjmować pozornie dobre postawy: nadmiernego moralizatorstwa, przekupstwa, tolerancji dla zachowań niepoprawnych, ulegania dziecku, przemocy, megalomanii. W celu uniknięcia błędów wychowawczych należy oprzeć się na poniższych wskazówkach.

Autorytet szanuje drugą osobę.

Nakazy i przymus nie stanowią najlepszych rozwiązań w drodze do budowania wzajemnego szacunku. Rodzice pragnąc aby dziecko z nimi współpracowało powinni porzucić drastyczne metody na rzecz rozmowy i zmiany nastawienia dziecka. Autorytet oparty na wzajemnym szacunku nie kształtuje dzieci według życzenia dorosłych lecz pozwala wykrzesać z dorastających ich możliwości.

Autorytet pielęgnuje zaufanie, którym darzy go drugi człowiek.

Relacja rodzic- dziecko musi opierać się na wzajemnym zaufaniu i zrozumieniu. Rolą opiekuna jest dbanie o to, aby poświęcić dziecku czas i zadbać aby czuło się ono bezpieczne, chciało podzielić się swoimi emocjami, powierzyć sekrety, poradzić się. Młody człowiek potrzebuje przewodnika, na którym zawsze może polegać. Jeżeli dziecko nie sprawia problemów wychowawczych to może zdarzyć się, że rodzic przyjmie, że tak jest i będzie, a co za tym idzie przestanie doceniać i chwalić pozytywne zachowania. Dziecko poczuje się wtedy niedocenione i zacznie wzrastać w przekonaniu, iż opiekunowie poświęcają mu swoją uwagę tylko wtedy, gdy jest niegrzeczne.

Autorytet słucha i okazuje empatię.

Rodzice powinni słuchać co mówi dziecko, jeśli sami chcą aby ono również ich słuchało. Prowadzenie dialogu z dzieckiem sprzyja pogłębianiu relacji rodzinnych i utwierdza je, w przekonaniu, że dorośli pragną jego dobra i zawsze można podzielić się z nimi swoimi radościami i troskami. Warto zaznaczyć, że autorytet można bardzo łatwo stracić, na przykład poprzez podważanie decyzji drugiego opiekuna bądź mówienie sprzecznych opinii.

Autorytet nie narzuca swojego zdania innym.

Rodzic powinien być przewodnikiem, który do pewnego etapu prowadzi dziecko przez życie, wskazuje odpowiednią drogę, a w późniejszym czasie towarzyszy mu w tej drodze, doradza ale co ważne nie narzuca własnego zdania. Autorytet pozwala innym ponosić konsekwencje podejmowanych aktywności.

Autorytet wymaga wiele od siebie i innych.

Istotną kwestią w drodze do odniesienia sukcesu wychowawczego i bycia autorytetem dla dziecka jest praca rodziców nad sobą, a zatem realizowanie cennych wartości życiowych w teorii i praktyce, mówienie dziecku prawdy, przyznawanie się do popełnionych błędów, dotrzymanie danego słowa.

Kolejnym aspektem jest praca z dzieckiem. Rodzic powinien być wymagający i konsekwentny.

Opracowały:

Ewa Leś, Renata Sitko, Bożena Wypchał